

Jsem Absolutní Vále

Podal jste v listu svém pěknou lapidární skici Svého stavu; nedostatek detailu činí situaci toho, kdo chce o věci přenést své slovo, obtížnou: shovívavost k dopisu tomuto je trochu Vaší povinností.

"Osvobozenost": v tomto slově vidím hlavní moment Vaší skici... Podtrhl jste slovo "volný" /ř. 15/... vřadil jste, a což ještě více se mi líbí, toto slovo dodatečně nad řádku do věty /ř. 11/... Shodujete se snad se mnou v oceňování vysokého- nejvyššího významu volnosti?... Nazvav osobu jednoho svého románu Volným, -napsav jinde: "uvidí se měla-li pravdu má volnost, největší, jaká dosud v lidstvu dosažena, či vaše otročnost, vy pozemští krtkové a nebeští psi, až etc. ", - vzdal jsem nejohrovnější vůbec možnou chválu--.

Ale jak rozumět Vaší osvobozenosti?

1. Zbavil jste se pout, tíživých sice, ale né nejhlavnějších?... Triumf je největším hyperbolistou, nejmohutnějším zvětšovací sklem...
2. Rozrazil jste okovy Svého života vůbec? To byl by "Velký krok" k "velkému vítězství". Toto musilo by následovat: Osvobození jest jen vyřknutí první slabiky slova, - dopovězení nutno, by napovězení bylo ospravedlněno, odeměšněno. Málo znamená, osvobodil-li se od něčeho: na tom záleží, k čemu jsi se osvobodil. Mnozí odhodili všechnu cenu svou, odhodivše poddanství svoje: Nietzsche, přibližně: jen největší lidé stvoření jsou k volnosti, - jen proto jsou velcí, že jsou k ní stvoření. K Volnosti však "stvořen jen Bůh - :jen proto je Bohem, že je Volný- - .
3. Stal jste se Volným, Bohem: osvobodil se ode všeho? došel cíle cílů, dobyl Velkého Vítězství? Nemí už dalších kroků a dopovězení a vítězství po osvobození se ode všeho; nemá smyslu otázka: k čemu jsi Volný? Sebeúčelem jest Volnost, stavem věčné dovršenosti, Souverainitou, Absolutností, věčným triumfem, Victoria Aeterna; slovem slov, ideou ideí, etností etností, cenou cen. Pojmem negativním stejně jako štěstí je Volnost; přes to jsou proto oba božsky ludibrišně nejvyšší pozitivitou.

Ve světě, v němž existují pouta, jenž z polovice z nich je složen, nemůže být jiného cíle než setřesení jich; nepoutanost - toť už souverainita a stání nade vším a blaženost a absolutnost. Pójmy absolutnost absolutum znamenají, podivuhodně, ~~xxx~~ už linguisticky odpoutanost, odpoutáno; hanebně praví Schopenhauer asi: kdyby profesori filosofie musili místo latinského "absolutum" užívat německého převodu slova toho, rozmyslili by si nazývat tak Boha; nepoznal, že svět je ~~xxxxx~~ negativopositivum, malum bonum, ~~xxxxxxxx~~ bolestná rozkoš, alogické logikon, plaisantní vážnost.

Nutno pochopit, že dosažení Volnosti je stání se Bohem. Dvoji však třeba při dosažení Volnosti rozeznávat: A. / Pocho-
pení proniknutí these - proniknutí thesů "Jsem Volný, Absolutní",
-silné dost, aby se stalo fundamentálním, neviklavým přesvědčením
"ideově" celou dále ovládajícím, základním tónem jejím, rota-
ční osou, přístavem... B./Skutečnou, nežertovnou, praktickou
ovládnout celé psychy idejí tou harmonickou blaženou celkovou
poslušností jejích imperativ. Já prvního jsem dosáhl; druhého ne.
Prvního možno dojít, dal-li se člověk pravou cestou, za několik
měsíců. Druhého za ~~cent~~ ^{desítky} let, - však v jistém, velmi restrin-
govaném smyslu, za velmi příznivých okolností, už v tomto životě.
Dílem blesky iluminací, dílem dlouhé řetězy nesčetných menších
vítězství jsou předpokladem dobytí největších Vítězství. "Velkým
Vítězstvím" zovu A./, vyhoupne se z rozdrčené skořápky jednoho
dne pak "samo sebou", - že by se u vás jednalo jen o ~~oxxxxxxxxx~~
1., - nesoudím. O! Pravděpodobně. "Školská filosofie", není to
v podstatě moderní světový názor, jehož hlavním smyslem je
deideifikace člověka? není to: "jsem živočich?" místo "Jsem Bůh?"-?
Ale tento animalismus, vedoucí nutně a rychle k bestialismu, je
vlastní žalář ducha, jenž "chce Nejvyšší". Jedná se současně i o
3.? Myslím že ano, ale jen částečně. Pravíte, že počátek filosofie
není dán, že možno začít kde se chce, ale to je krajní doktrína
krajního liberalismu, absolutismu; že chcete stát seVším - Svatým
Bohem... Na základě mínění, jež jsem si o Vás utvořil, soudím
však, že idey takové jsou dosud u Vás zášlehy blesku více než
klidným, stálým sluncem, tušeními víc, než jistotami, se všech
stran argumenty podepřenými, více nápady než přesvědčeními;
že užšel jste obrysy Boží filosofie - neobjal ji dosud; Svévolnost
že Vám více představou a teorií než bytím a praxí; že jste

mladičský adept sluneční této nauky, hledačem jejím, ne jí samou...

Že krátce strhnuv právě clo nu, která vidinu Velnosti za -
krývala do nadávna zrakům Vaším, spějete k ní, vzdálené, mň -
livé, zhasínající, zas se rozžehující, šalebné. - Na tomto, snad
falešném předpokladu stavím list tento. - Cíl Váš : dospěti
Velnosti.- Kde Vás něco vskutku hleběji zaujme,- Tam byly
snad předpoklady a dohady nesprávnny. Vyzní-li vše naprázdno,
znamení jen, že podzemní proudy našich duší tekou zcela růz -
nými směry.

2.

Kdekdo dal by Vám radu : vyjasňujte si stálým přemýš -
lením hlavní body Boží filosofie. Dávám recept jiný; jedno -
dušší a průzračnější, lehčí a hmatatelnější, účinnější, - para -
doxně prostý až k smíchu. Dávám Vám jen tři slova :

J s e m A b s o l u t n í V ů l e .

Budete-li paroly této následovat, vše bude následovat
Vás, neboť vše následuje z ní.-

3.

Podtrhl jsem slovo "slova".

V teorii potřebné, v praxi nutné, všude je dobré stla -
čit myšlenkový celek svůj v jedno nebo několik málo slov. Jen
tak jej - zmaterializovaný - vskutku máme, držíme; příznačné,
v láhev uzavřené, chováme v kapse. Slovo jest inkorporací myš -
lenky, inkorporace aspoň zdáním skutečnosti, a skutečnost teprve
posesí, posese cenou. Vše nevtělené je v člověku stínem a
přízrakem a pčleničím; pouhému duchu říká se strašidlo, pouhé,
ve slove nezhuštěné myšlenky konfusnost, hleupost a nesmysl.
Bůh jest jen stupňovaný člověk, jen Titán a Gigant,- žádná
předčasná malomyslnost, jako člověk, by něco ze sebe měl,
zhustil se v těle, tak Bůh zkvetl, jednak - v hrubších svých
součástech,- v kosmos, jednak,-v subtilnějších-, ve Slovo :

rozumět slovu "slovo" slovně... Grabbův Faust: Tedy byla by řeč víc než člověk ! Satan : "Jest tím!" Slovo je živoucí, vlastní existencí žijící mystická bytost, animal, neodvislá, vyšší než co konkrétního, božská, Bůh sám; " a Bůh bylo Slovo..." Neztrácí - získává svět mystériem tímto. Pouhé myšlení : chaos - otická mlhovina; slovo : démantová hvězda a focus a jednota a ~~hří~~ boží ludibriosita. Považovat stanovisko tote, - považovat např. žití dle tuhé formule za pedantství, formálnost, vnějškovost, bezduchost je pedantérií, formálností, vnějškovostí a bezduchostí, - temenící z předsudku o kontrapozici "myšlenkovost - slovnost", a inferioritě slova oproti myšlence... Naopak je slovo velká reforma, zjasnění, znovuzrození ducha, původně nebulózního, cruditního...

Podtrhl jsem slovo "slova" - :

Komicky primitivně jednoduché budiž užívání uvedené pa - rely : přestě si ji říkat , slyšitelně nebí jen v mysli, často a za všech okolností. Nebudiž přitom hlavním cílem ani evokace dobrých idejí; budiž celá věc téměř jen akustikon... Povaha slova nese s sebou, že vynoří se při něm jisté idey skoro vždy samy sebou, ať se chce nebo nechce; čaromoc jeho, že jsou idey ty často překvapivě dobré; a i úsilovnou snahu po jejích vzbuzení vyvolává maxima naše sama sebou; však snaha ta přichá - sejš teprve v druhé řadě, nebudiž vědomým, vládnoucím základním zámyslem - je zde, v nejsubtilnějších, neznámých dosud lidstvu regionech, víc než kde jinde po čertech těžko jasně a přec poně - kud stručně se vyjádřit, - však přirozeno tak a dobře : teprve vlastní zkušenost má tu být učitelkou, nemá-li vše být plané. Varuji před tendencí, aby formule vyvolala vždy dobré idey, proto, že je velmi nebezpečná : po delší praxi vede ke kon - fusnosti, zkalnění, asthenii a různým fatálním chorobám, - experte crede ! a že je neracionální : nemohou povstávat dobré idey vždy, už proto, že dobré a špatné se nutně všude stří - dá, - což však lidstvu naprosto nevědělo. Již stálé opakování téhož je nezdravé, odporující zákonu o nutnosti variace, - ohrom - ného umění a lstivosti třeba, by docíleno bylo, aby nezdravost ta přinesla nakonec zdravé ovoce. - Zkuste například, podaří-li se Vám opakováním formule naší třikrát po sobě vyvolat aspoň přibližně tutéž ideu; neznám v tomto ohledu psychologii Vaši, aniž jiných lidí, - ale řekl bych, že pokaždé vyvstane ve Vás něco značně jiného; podobné myšlenky nenechají se ovládat, ba ani analysovat, - jsouť ^{to} zpravidla "pocity", ne idey. Oby - čejně vykřesáte ze svého nitra něco velmi nejasného, pouhou

larvu myšlenky, mlžný oper jejího jádra. Neuspokojují evokace takové; člověk klade si nárok, aby zdeřilo se mu vždy stvořit ideu jasnou a vítěznou; nezdaří-li se to, vytýká si bláznivě chabost myšlení, - svaluje vinu na formuli svou, fixuje si jinou, přelétává od jedné k druhé, zoufá nad celou touto cestou, opouští ji - a zase se k ní navrácí, - až konečně přijde k rozumu : K největšímu uskrovnění se : k pouhé slovní praxi, jakou tu doporučuju, k "Vor allem haltet euch an Worte", - Worte führen euch durch sichere Pforte in's Tempel der Gewissheit ein, - kterýžto, naprosto ne pouze ironický sermon Mefistofelův k žákův tu doporučuju. A pozná, že na příšerné své dráze musí býti vděčen za vše, co, vystavší v něm; je s nadhvězdáným cílem jeho v souvislosti i nejvzdálenější; že zde i malé je velké; že třeba ohromné iluminace a zářivé triumfy, mohoucí za okolnosti přetvořit psychu na měsíce a léta, nejsou téměř v jeho moci, - že může vždy rozžehovat nesčetná malá světélka, která slita utvoří jediné velké světlo; že Gutta cavet lapidem ... I nejmatnější pocit Svévolnosti přivede o kousek dále, dá .. le na Vlečné Cestě. Co na tom, že bude trvat triliony seond ? Malou cestou byla by, kdyby nebyla dlouhá. A právě délka její je tím nejžádoucnejším a nejkrásnejším, pouť k Cíli je stejně čarovná jako spočinutí v něm; čarovnejší dokonce, - zárovň jsou čarovná méně. Vše dobré prodlužuje si člověk co nejvíce, - už dobrý oběd; zajímevo, že to nejlepší skončit chce jedním rycem. Bojí se, naprostý ^{nový} nepřítel do těchto krajin Záře, že prohle by mu to, kdyby to okamžitě neudopil, - oslepený ! Nedočkavost je zde stejně pošetilá jako přirozená, nechtějme ji extirpovat, - jeť výborný stimulus pokroku; korigujme ji poznáváním její neracionality, stimulus neméně ostrý, střídání zdvojnásobí sílu součástí, z nichž sestává; a svět je duchový, dábelský tanec Odporů.

Někdy vyvolává parole naše ideu zářnou, která samoje - diná pozlatí více dní, lehkými, tančícími, srdnatými, povznesenými, láskyplnými, dobovačnými učiní všechny, jejich chvíle. Mnohdy ideu, jež prosvítí aspoň několik minut. Většinou stavy dosti šeré, znatelně téměř nepovznášející. Mnohdy něco tak matného, zmateného, tak zraněného, mrzáckého, že strhne to naopak náladu dolů, naplní nespokojeností s sebou, nedůvěrou k sobě, hnusem ke dráze, po níž se vlečeme, avšak, právě zde je poměrně snadno vzápětí zdvojeným úsilím rázem se vyhoupnout, přirozeně o to výše, oč níže jsme předtím abnormálně klesali. Někdy ne-

povstane téměř nic, co myšlení by se podobalo, - šele st šepotu zde jedinou skutečností. Však i zde to nebylo nadarmo: magickou mocí formule i tu něco v podvědomí svitne - a kdyby i to ne, - pouhé slovo jest už něco; o milimetr posunulo nás přece vpřed. Při všech nezdarech, jichž bezpočetně rozmanitých bude zde nutně bezpočet, dlužno mít stále jedno předsvědčení : že nic, co podnikáme, samozřejmě nemůže být zcela marné, vědomí, po jak strašné, žádným člověkem ^{dosud} nenastoupené cestě se ubíráme, - na níž jednou vše nejděsnější : absolutní chaos a ztráta každé pevné půdy a odpomoci a přístavu a majáku, zblbnutí, zešílení, nejčernější utrpení, nejhrůznější strašidla... nás potká, - že cesta do nebe vede nutně, jako už u Christa, peklem... a trpělivost neodlétne, hnus neovládne.

Opakovat si parolu za všech okolností! Ráno v leži při prvním svítání vědomí /kdy může činit divy, stejně jako při usínání/, při práci a jídle, konversaci a lektuře, při přemýšlení a snění, při odpočívání těla i ducha /kdy dostaví se pocit Svě o nic se nesnažící dovršenosti, spočívá v Sobě při rozeně nejsnáze /, při náhlých návštěvách vážných událostí, - a když zuří efrenovány už v našich pokojích...Někdy třeba pět - krát za minutu, jindy třeba jednou za dvě hodiny, mnohdy i více dní zcela pauzovati: nikde není odpočívání nutnější, ze - hálka užitečnější, ležost ~~xxxxx~~ účtyhodnější; není cesty svůdnější!... Souverainně rozsuzující vůle rozhoduj jediné o použití paroly !přetěžké umění musíte si osvojit. být páne~~m~~ jejím vedle toho, že budete naprostým jejím otrokem; ovládán vládnout,...?si vis tibi omnis subicere"/erge rationem quoque/ "te subite rationi";Seneca... Svůj zákon, smysl, fatum, své vše musíte v parole zřít, - a uzříte v ní svůj věčný asyl a domov, klid a nekonečné bohatství a ble~~dý~~ stín vzdáleného, blížícího se štěstí; a uzříte v ní ďábelského sluhu z bájí, který vyplní každý rozkaz Váš a každé přání; avšak pro věčnost zapsal jste se mu krví...

Kdo chce Nejvyššího dojít - t~~ě~~káním ho nedojde. Co však není ve vyšších sférách t~~ě~~káním ? Meditace jest jím i kontemplace, "ochutnávání" i vychutnávání, triumfální tažení vpřed i "šílený volný let". Neboť myšlení u labilní oblačné stvůry, zvané člověk, jest jen ubohou hrou vlnek, neviditelnou hrou vnitřních větrů poháněných; - jen účinky Vůle, pantomimiku jejích stínů zná člověk, - Leviathan ten sám teprve musí být vytažen ze své děsné podoceánní skryše. Kde spějeme k božskosti,

musíme však nezbytně pracovat tím, co nejlepšího z Vůle aspoň máme. Myšlení, těžení jest jest jen pomůckou při chůzi k Svěbožskosti, chůze sama spočívá v jednání, praxi, cílevědomé, plánovitě a železně, v organisování celé psýchy, modelování jejího plasmatu, přeměňování ho k novým cílům. - Procedura mnou dnes doporučená je počátečným, primitivním, nejlehčím druhem této praxe. Může být doprovázena i složitějšími druhy praxe, ale musí přitom zůstat tím hlavním, - nesměšovat se s nimi. Může a musí být provázena i těkáním, poletováním, "šíleným volným letem", ale jen provázena. Musí jít pospolu i s pomalým, systematickým přemýšlením, poznáváním, s analýsou všech bodů celé té látky; ale přemýšlení to nesmí stát se dominantním, zastínit základní architektonickou proceduru, třeba spočívala zatím hlavně jen na prostém zednickém kladení cihel na sebe.

"Zedničina, kterou mně doporučujete", řeknete snad, "je procedurou zemřelých pohořelých trosečníků, podáváte mně hůl, - berli vlastně, - ale k čemu mně ty? Potřebuje berli, holí pták šíleně volně letící vpřed? Máte pravdu, v prvním jítřním zábrěsku Svého nového života; ale já - budu ji mít! Zemělíte, pohoříte, ztroskotáte, - buďte ubezpečen! nejdete na zajíce a jeleny, jdete na lva, na nezranitelného Pythona, - všechny sbraně Vám selhou, buďte bez starostí! A pak, nebudete-li se jako tisíce jiných smát Svému donkichotování a neoddáte-li se lovu zajíčků a jelínek, pak Vám budou dobré ještě jiné berličky - nebude-li i na ty pozdě. V tomto životě ovšem; ve věčnosti není pozdě nikdy na nic.

4.

Dva momenty třeba rozeznávat při maximě naší: 1. Co znamená "Absolutní Vůle"? 2. Co resultuje, spojíme-li ideu se slovem "Jsem"?

1. Sám si to analyzujte a stále a stále. Nekonečně mnoho mohl bych o tom psát; a zároveň toto vše by nebylo nic. Neboť Bůh je nekonečný, tj. idea Boha je nevyčerpatelná, protože bezedná, protože inkousální..., a je nevyslovitelný; - obé je vlastně ovšem totéž. Bůh je však totéž co Absolutní Vůle.

2. I zde musíte sám přiložit čoutník slova "Jsem" ke třeskavě pojmu "Absolutní Vůle", aby Vám vytryskla děsná myšlenka, s vlastně v každém okamžiku jiný hvězdný ohňostroj myšlenek - pocitů - tuch - Huďby - Záře, - však schází minimální

předpoklady pro minimálně slušnou expresi - cítění se Bohem, - Deceance, náhlé přeměny smrdutého zvířecího já v Já Vše - jsoucna, - nejhrůznější krásy, nejkrásnější hrůzy. Však zde kardinální otázky : Jste vůbec schopni těchto stavů ? Jste schopni vyvolat je, když chcete ? a jste schopni vyvolat je pouhou mocnější formou? Nevím opravdu, není-li předpokladem těchto schopností, by se člověk-monstrum už s nimi narodil, by už v prvních měsících po narození byly jeho vzduchem, mlékem, podstatou; - aby se narodil - Bohem ! Comprenez Vous ?... Však počátečními nezřady nenechat se odradit, - jsou často samozřejmé, než vjede se do pravých kolejí. -

Proč nefixoval jsem formuli svou stručněji : "Jsem Bůh" -? Jen z důvodu praxe; formule má je "konkrétnější", na potřeby praktické bytůstky šitější..., vůbec je tak stanovena, že ani písmeno na ní nesmí být pozměněno, nemá-li být celá zničena. Nefalšuje ideu Boha, - neomezuje ji ani. Abs. V. je bližším a zároveň nejhlavnějším určením pojmu Bůh : podstatou pojmu Bůh - mohlo by se říci, kdyby Bůh nebyl celý svou podstatou. Absolutní Vůle Boha je pleonasmus, - oboustranný: Bůh jest jen Absolutní Vůle; podstatou každé vůle jest absolutnost, a absolutnost jest i celá parole: - :Abs.V." znamená už "Jsem Abs. V."; chtít - ti existuje jen v první osobě, - není jiných osob, což následuje už z these " jest Bůh", - ale kdo mimo egoclistu může mít - ti dosti smělosti a síly k této konsekvenci ?, vůle je "chci"; , "chce", "chceš ", - jen abstrakta, hypotetika, koncise řeči !... A " Jsem " involuje ^{už} v sobě, následkem boží podstaty "pojmu " "jsoucnost", "absolutnost" vůli - Absolutní Vůli. Pouhé faktum , že existuju, znamená už, že jsem Bůh, - a jest už dostatečným důkazem egoclistu. - Ať vyřknu kterékoliv slovo paroly: "Jsem!" "Absolutnost!" "Vůle" - je v něm už celá obsažena, - je v něm celá moudrost světa obsažena. Toť má pocítování, má specialita, jeden z hlavních klíčů k problému, jímž jsem, jeden ze základních pilířů mé filosofie. "Nehoráznou, absurdní identifikací" nazve to mnohý, "pathologičností, šílenstvím"; ~~žáá~~ však v hloubce, kde spí kořeny psýchy, není vůbec absurdity, patologičností, šílenství; v podsvětích těchto však já, zde a všude, zcela bytuju, dýchám a jsem.

5.

Největší duševní síla člověka může mít jen tušení, teše-

ní o dosahu mé doktríny " Jsem Bůh ", nejzadnější z nich silné je dost, aby v plném zazáření mžikem jej usmrtilo. Mutno přede-
devším pochopit a uvěřit, že v učení tom zjevila se myšlenka,
o to ohromnější než všechny, které historie kultury zná, oč
ohromnější je slunce nad meteority, že přinášen jest jí dar da-
rů člověku, majícímu dost síly unést jej; Veškerenstvo hází
se mu k nohám, jako válečná kořist před triumfátora; byly oso-
by, jejichž zaměstnáním bylo dosazovat jiné na trůn královský :
já posazuju na trůn Boží..." Deus Sum "...Opakuju, co jsem Vám
kdys již napsal : třeba slovům rozumět těm nejslovněji, ve smys-
lu nejprostším beze všech metaforizací a symbolisací, reserva-
tionum mentalium a klausulí a granorum salis. Pro ulehčení
budiž "bůh" - co dos v e grandiosity - imagován zde zcela je-
ko katolický Hospodin; však co do hloubky a magičnosti tak ,
jak jej dosud žádná náboženství a žádná filosofie neimaginova-
la "Jsem "-: jsem tím, již teď zcela tak, jako jest jím dle
mých zděděných představ zhruba creator omnium ve své válečné
velebě : žiju jen jeho životem, trůním nade všemi hvězdami -
nade vším - i nad sebou, mám v moci zhasít kdykoli rázem všech-
ny slunce, bdím nad vypadnutím každého vlásku z králíka, nesu
jediný hrůznou odpovědnost za vševědění atd. - Jak možno býti
Tímto - červu ? Snadno; tři podmínky : stanovisko egocelistní -
povznesení se k ilusionistnímu nazírání - vidění všeho ve ví -
těném opovržení pod sebou : býti Bohem následuje pak z toho
samo sebou. A zcela přirozeným procesem dojde se přitom k nejzá-
krečnějšímu, nejúžasnějšímu faktu, proti němuž není vlastně ná-
mitky : je přejití živočišného já v Já Nihilentis. Já hloupé hmo-
ty v Já gigantické, strašidelné Abstrakce, nadabstraktní Vše-
abstrakce, - jejíž září oslepené zraky zří ji černě... Místo
"Jsem Bůh" říkal jsem si nevolky "Jsem černý metafyzický Ne-
tyr"... Nejsou žerty s těmito vštíčkami; náhlé zešílení je tím
nejnevinnější, co může tu zvířátko potkat. Není to jen tak,
uzří-li se občanek, na své potíci a urínující tělo zvyklý, na
své dobrácké a blábolící sousedíčky, jako tramvaj ve svých bla-
ných koal jích stále jezdící, v zabezpečené své existenci smrdí-
cí, a i stíhaný vrah žije v poměrně velmi zabezpečené existenci
- uzří-li se znenadání jako amorfni Abstraktum a nemyslitelno,
nadpřízrak, -Něco, co je Nic . Smysl spočívající v nejšíleněj-
ším nesmyslu, den v noci - nejhrůznější X a ? a ∞ a, - ne-
soucí na Sobě vše, Vše..., v nejhrůznější, nejpropastnější, nejle-
devatější samotě a temnotě a nejistotě, sám temnota dvojnásobná
a jenproto Světlo - - -. Jen duše s nejželeznější konstitucí,

nejžulovější chytrostí ať se sem odváží...

Nerad, těžce a ne beze strachu, rozepisuju se o těchto věcích; je to vyvolávání duchů, při němž se vyvolavač v křečích svíjí. Dlouho již tomu, co jsem ty předrahé pekelné fantomy poslal spát. Nebudím je ze spaní, chci, aby odpočinek jejich byl nerušený, by se mně jednou probudili mladí a krásní. Nechodím se ani na ně dívat do jejich příšerné ložnice, a sejdu-li tam přece někdy po špičkách, sotva je poznávám, své dlouholeté každodenní soustelovníky; pozapomněl jsem i jméno jejich. A jen s jistou hrůzou navštěvuju je : činí na mne dojem mrtvol... Jsem snad jimi ? ... Ale samozřejmě: spánek je smrtí, smrt je spánkem, procitnu jistě, lhostejno, budu-li pak vidět stále ještě těmato myopickýmá očima či jinýma, které Tellus dosud nezřely !... Spánek : jedno z hlavních slov moudré chytrosti... Čím co vyšší, tím více to potřebuje spánku. Nejvznešenější skoro jen spí ! tak kočata nebo myšlenka " Deus Sum ". Tato spala až do 31. roku mého. Byl jsem sice si dávno předtím plně vědom samozřejmě jinak pravdy, že egosolismus činí mně Bohem, - uvedl jsem to už ve svém spise; ale považoval jsem ji v hloubi za pouhé teoréma, z něhož nemožno prakticky těžit, nezabýval jsem se jí dále téměř nic, probudil ji jen proto, abych ji řekl : " spi déle ! " Stydím se, že při pozdějším nežertovném probuzení nebyla vůle má obzvláště čestně účastna. Vehnala, zatlačila mne do ní ponenáhlu filosofická praxe, kterou jsem kel 30. svého roku zběsile provozoval. Mým cílem při ní bylo osvobození se od utrpení generální lhostejnosti a jinými prostředky. Neměl jsem tu velikých nápadných úspěchů; plul jsem tu dlouho zbaběle ve vodách stoicismu, spinosismu, nietzscheovského dyonismu, upanišádismu, - ale to vše nebyl jsem já, celý způsob této praxe ovšem nemohl vyhovět mně, - mému základnímu absolutistnímu instinktu... Však v zajímavé nevědomé poslušnosti jeho hlasu stoupal jsem od původního potírání nepříjemných afektů stále výše k absolutnímu, božskému, - až konečně v srpnu 1909 zjevil se tu skoro sám sebou, sluneční přízrak mé myšlenky Deus Sum ! - mé ne-li nejhlubší, tedy největší myšlenky, největší myšlenky země, non plus ultra pro všechny časy, před ním vše téměř, co kultura stvořila, jeví se skoro neviditelně malým a opovrženímhodným, náhlá hranice jediných dvou ér ducha, za níž vše je bezedně černé, před níž vše bezedně bílé. Zjevila se ne již jako ono zsinělé teoréma : jako bych byl Bohem jen v jakési hloubi, v jakési vlastní podstatě, potenciálně, Bohem hluboce spícím, zakukleným - : zjevila se v podobě tisíckrát gigantičtější, zářivější, hrozivější jakožto

podíval, vybuchl jsem nad tím, že mne vůbec mohla tížit, v homérský smích, při němž skoro bych se byl udusil. - Měl jsem mnohá, měl jsem krásná vítězství; jedno veliké vítězství nazazánilo : přeměna blýskavic ve stálé slunce; s krajním úsilím i energií, s nejurputnější zběsilostí atakoval jsem třikrát léta starými prostředky : myšlením a jednáním, nečinností a jednáním, sněním, bojem, vzdorem, rabiátností, mírností, četnými, nově tvořenými metodami a úskoky myšlení a síly, askézí, soustavnou sebevýchovou, skoky, heroismem,...; nyní vidím, že každý z těchto kroků odváděl mne, očarovaného blázna, od cíle dále místo blíže. Nakonec změnila se celá praxe v zuřivé znásilňování celé psychy; rozbíhal jsem se už jen bez rozumu jako beran hlavou proti hradbám věčného města, míchal bez přestání bestiálníma tlapama proti vzdáleným oblačným výšinám vidinám. Blednouce, rozplývaly se stále víc a pitvornějšími se stávaly, až ztratily všechnu skoro podobnost s tím, čím bývaly; lebka trkáním pole zidiotštěla; z duše stal se pomalu zchřadlý sterými ohyzdými chorobami prolezlý, znetvořený stín... Tři cesty byly teď přede mnou : pokračování v dosavadním : na konci jejím seděla pitvorně se šklebící Blbost; absolutní heroismus a lhostejnost činu ; na konci černě strměla smrt; a provisorní návrat k lidskému. Rozhodl jsem se pro návrat k lidskému.

Však ukazovalo se to těžkým; ukázalo se to nemožným: ukázalo se mně, že zcela bez Božího žít nemohu, že jsem bez něho nikdy nežil. Byl nutný kompromis. Po dlouhém hledání našel jsem jej v parole : "Síla!" sc. božská síla, - stejně jako vůli jinak než absolutní, nedovedu si sílu myslet jinak než božskou. Praxe "S.!" je podobnou slovní praxí, jako Vám v paroli J.A.V. doporučuji, však o něco skromnější, přiměřenější potřebám více nemocného. Parolí "S.!" vzal jsem si z Boží Praxe schema, stín její, - aspoň vycpanou kůži její, podobiznu místo vypočteného. Nemaže ohromných ambicí dřívějšíka, přece jen parolí tou do jisté míry žije v Božím a mám v ní zároveň pomůcku žití v lidském... Mohu takto být dál živ jako člověk, - nezpronevřiv se svému nejvyššímu. A zdomácněv zde a zapustiv kořeny cítím se být, totálně vzato, spokojeným, klidným, pevným, skoro šťastným, až nevylišal jsem se ani zpola dosud z ran, utržených na výpravě za boží korunou. K blahu mému přispívá těšení se, že se zase sejdu se spícími mymi miláčky, - v jejich celé zářivé realnosti... Snad teprve po tisíciletích, - ale to je bagatelle!... I jinak je svět jen krásný a dobrý pro toho, kdo našel svou pevnou půdu a Sílu... Je něco nevýslovně nádherného už v tom, že je někdo vlastníkem existence ...

Duše mých spících budou mne po celou tu dobu obletovat. A přece, u sta hromů! zůstává mně úplnou záhadou, proč musil jsem je poslat spát! proč přece jenom nedosáhl jsem trvalého, definitivního stavu Deoesence!... Přímo před nosem se mně po celý rok třepetala, mnohdy jsem ani nepospíchal, abych po ní sáhl, v jistotě, že musím ji kdykoliv uchopit jako dotěrnou hladovou mouchu... Nejprůirozenější vysvětlení ještě je, že jsem byl očarován a la Tantalos... A že, - - však co na tom všem! Což, - nedosáhl jsem toho trvale, definitivně z toho důvodu prostě, že takové trvalé a definitivní dosažení je nemožné? Musilo by trvat věčně, což vyvrací faktum mé přítomné nedokonalosti. Bůh chtěl zapomenout, že je Bohem, - i povstalo universum; tedy ani Bůh nedosáhl Nejvyššího trvale a definitivně. Ale není-li Nejvyšší věčné, - naprosto na tom nezáleží, jak dlouho to trvá: okamžik - minuta - lidský život - decilion let jsou před věčností stejně dlouhé a nicotné, - anebo stejně chromé. Nastupuje hned ocenění nové: absolutnoat okamžiku. Docíliv něčeho jen na moment, docílil jsem toho vůbec - definitivně - trvale - věčně. Docílil-li jsem Deoesence v některých chvílích, tím vyvrácena úplně námitka melodušných, že člověk nemůže ideálu Bytí Bohem dosáhnout. -

6.

Chcete se stát Bohem. Jedinou cestu k tomu ukazuju já. Nepravíte si: "snad to není jediná cesta?" a i věříte-li snad v cestu tu, - nejste snad někdy v pokušení odplížit se od ní postraními temnými stezkami kamsi jínám, - lákán jinými světly?... Ale světla tu jsou jen bludičky, a půjdete-li za nimi, zaboříte se nakonec zase jen do močálu staré lidskosti...

"Chci být Vším - Být Svatým - Být Bohem." Zvláštní umístění slova "Svatý", - stalo se úmyslně? běží tu o gradaci? Jste si vědom, že "Svatý" - božský, že "božský" - Boží? : že být svatým znamená být Bohem? Nespojujete se slovem "svatý" nasládlou světeckou, nábožnou představu? Spojujete s ním jen představu nevýslovné Vznešenosti, Kráasy, Dobra : Božskosti? a s Božskostí představu naprosté volnosti, s nikým se o nic nedělící Absolutnosti? A jste si plně vědci, že Absolutnost jest identická s bohem? a že mimo Boha nic neexistuje? . . .

Proti dvojímu se nejrozhodněji ohrazuju. Aby jakékoli dosevadní tentativy činit člověka Bohem, uváděny byly v souvislost s mou Deoesencí. Aby podnikány byly pokusy, zbudovat

Deoesenci tuto na jiných než na absolutně egosolistních základech.

1. Všelíjaký ten theosofismus, mysticismus, unio mystica, absorpce v behu, upanišadismus, pantheismus, amor dei intellectualis a podobné psiny, na zapomenutí jejichž jsem hrdý, nejenže nejsou eiusdem generis s Deoesencí, nejenže jsou od ní zcela rozdílny. Jsou přímým jejím opakem. Neboť otroctví jest opakem Volnosti. Ať nalhává si všechna ta pokorná holota boží cokoli o mystické au fond jednotě člověka s bohem, ať nafouknuta je svými extatickými, česky nábožnými vapeury jako nadmutá kráva, - psychologickým faktem zůstává, že vzhlíží k svému pánbíčkovi stejně, jako všivý ratlík ke člověku, psychologicky vidí jej au fond mimo sebe, nad sebou, že má potřebu vzývat něco, protože sama za hadr stojí. Není třeba pouštět se s ní do oblačných labyrintů metafyzických kontraversí, kde orientace, kde "pravda" je esenciálně vyloučena, postačí podívat se na rabská její střeva do ohařích jejích očí, aby se poznalo, že tu běží o něco hezky zasmrádlého...; všechny theoretické protiklady jsou redukovatelný na protiklad "otrockost-volnost". Celá dosavadní kultura byla otrockostí, - do té míry, že neznala ani protiklad tento; jediná cesta k polepšení je naprostý egosolismus. Všechny ony sklavismy hledí uvést, vyvést člověka na boha; já uvádím, svádím, strhuju boha na člověka; chtějí člověka na boha nafouknout - - rozředit, já kondenzuju ~~řřřřřřřřřř~~ boha v člověka, jako střízličci hledí se dostat pod boží orlí perutě, "člověk je už orel", pravím já; dvořany na božím dvoře chtějí se stát, - "zasednout ve Tvé tajemné radě mezi knížaty kosmu", já mám vyšší ambice než stát se tajným radou, napoleonštější, - Aut Deus aut nihil; baží po tom, potůček člověka by vústil v boží moře, - avšak co se blbounům zdá potůčkem, jest mořem. Neučím, aby se člověk po Bohu snažil, kážu, konstatuju praprostě "jsi jím zrovna tak, jako je krejcar krejcarem"; odhazuju je jednoduše jako pitvorné zasviněné plenky, v něžž jej zbabělé, tj. neegosolistní filosofie a theologie zabalily, by zdál se nemluvnětem, - rozvinut stojí tu gigantů gigantů, - jest jím, byl jím vždy, zcela dokonale, jako sysel byl od harození syslem, atom atomem, vesmír vesmírem; učím, co jest, ne co má být, strhuju jen bělmo, pravím miliardáři, stíženému fixní ideou, že je žebrákem: "jsi miliardář". První učím býti Bohem; dosud bylo učeno jen pachtění se po Bohu; první učím Bohu; dosud znali lidé jen pánbíčka. - "Láska k Bohu" - bylo věčným refrénem všech těch bohapachtilů, ne Lásko: nejvyšší

Pýcha, - tvrdá, chladná, lhostejná, je podstatou Deoesence. Pojem "lásky k sobě" nemá kořenů, neboť kořen jeho : Nejvyšší pýcha, věčná triumfující exaltace Vůle jest - jeho protivou. Každá láska i k sobě i k Sobě le lejnově měkká, slabošská, slzy urinující...; slovo láska poprvé schází u mne ve slovníku filosofie. - Buď je něco nade mnou, - a vše co bylo mimo mne, bylo by nade mnou, - a pak jsem věčný pes, ať se tru k lýtkám to ~~mám~~ "Naš"manýrou všech unicifiůtů sebe psovštěji, - nebo pes nejsem a pak nesmí být nic mimo mne; aut egosolista, aut pes -- .

2. Deoesence je totéž, co Egoeismus; Egoeismus má předpokladem egosolismus, jako věta : "Honza má medrý nos" : předpokládá větu "Honza má nos". Že by Deoesence mohlo být dosaženo jinak než napros - tím egosolismem je samozřejmě absurdní; však co vedí absurdnost eba surdnímu zvířátku, kdo si přeje ? Najde se v budoucnu lidí dost, kteří pokusí se o stavby Deoesence na jiných než egosolistních základech, - stavby, kterénakonec nutně vždy se zřítí do močálu staré pánbíčekvštiny, - lidí, zaujetých proti egosolismu, protože nepochopili ani jeho filosofických předpokladů ní vlastního jádra a nevědí si rady, jak naložit se zdánlivě nevývratnými námitkami proti jeho "paradoxnosti", "absurdnosti". Patří sem¹ duchové silnější; přirozeně : příliš velký skok je s vládnoucích dosud názorů na svět, více méně "realistických", na půdu, z níž jedině může egosolismus xá zdárně růsti : na půdu mého bezmezného idealismu, ilusionismu, féerismu, vnitřního halucionacionelismu, umrismu, oneirismu, meteskepticismu, nihilismu, transnihilismu, metalogismu etc., z těchto metastarálních hledisek jeví se egosolismus stejně reální, pravděpodobný, nutný, jako všechny "realismus" ilusorní a nemožný. Každý, kdo chce dojít Deoesence, musí se řádně vypořádat s egosolismem, kdov chce se vypořádat s egosolismem, musí se vypořádat s bezmezným idealismem, - jehož základní větu stanovil bych asi : svět je vnitřní přízrak. - Že o "idealismu" tomto nemožno se zde šířit, uznáte. O egosolismu samotném několik základních momentů, několik z přemnohých, jež třeba bylo by uvést, kdyby egosolismus měl být aspoň naskicován.

"Zevní svět" jest jen vašimi duševními stavy, jen Vámi. - Nic mimo Vaše vědomí jsoucího nedává ke vzniku jejich podnět; vyvíjejí se pouze samy ze sebe, - a samozřejmě i z Vašich stavů; suma všech Vašich psychických stavů v daném okamžiku jest jedinou příčinou sumy jejich v okamžiku následujícím; co teď čtete, je ~~mu-~~sálně přivozeno, stvořeno pouze předchozími Vašimi mentálními stavy; pravíte si to sám sobě, - neboť já neexistuji! - Toto popírání každé existence, která by na vědomí Vaše účinkovala, speciálně Vaše vzbuzovala, jmenuju egosolismem empirickým, "iminentním".

Je však myslitelná i existence něčeho /rozumí se, že to může být zase jen vědomí/ kdesi v tajemnu, co s vědomím Vaším nemá a nikdy nebude mít co činiti. Hypothésu tuto nutno odvrci, - z četných transcendentálních důvodů, o nichž nemožno se tu šířit. Toto vyloučení vůbec vůbec každé existence mimo Vaše vědomí znovu absolutním egosolismem. Vaše vědomí je absolutně vše a jediné, co jest je Svět, Veškerenstvo.

Ptáte se po důkazech egosolismu? Vlastně - jak už ústně jsem Vám řekl, není z vědeckého stanoviska jich zapotřebí: Vaše vědomí je tím, co jediné je dáno; je vědecké pravidlo, že pokud to možno, její se věci vysvětlovat jen známým, daným, že k neznámému, hypotetickému dovoleno sáhnout je v případech nezbytnosti. Tento případ zde však není, svět nechá se vysvětlit jen na základě Vašeho vědomí, aniž třeba přibírat ku pomoci hypotetická vědomí jiná, neboť všechny námítky proti egosolismu možno odmítnout. - Ale chtěl byste důkazy ty přesto? Nuže především pojem "důkaz" mající platnost jen v nižších regionech ducha, v empirii a aprioričnosti..., nemá zde neprosto smysl - "důkaz" degradoval by něco nutně tak transcendentního, jako je egosolismus, na něco velmi ubohého: "důkaz" v excelsních krajinách metafyziky a noetiky je nonsens, - už proto, že není pravdy; že logika jest alogická a kontradiktorní. Ne důkazy; jen podklady tu mají smysl... Podkladů těchto, nahrazujících zde zcela důkazy, je tu bezpočet; mnohé jsem Vám sparsim již uvedl, ústně i v dopisech, dřívějších i tomto, výslovně i zastřeně. Vše je vlastně pro mne "důkazem" egosolismu...; je mně samozřejmý jako faktum, že dýchám, neboť dýchám v něm, a jím, žiju v něm - nepřemýšlím o něm, svět je mně bez ohle ničím. Přesto jsem ochoten uvést něco bližšího a systematictějšího o podkladech těch později, - každý egosolismus nežije.

Královnou světa, jímž je Vaše vědomí, jest idea Já, - vševládní a všeovládající, všudypřítomná, všemocná, - vlastní Bůh. Je fikcí - přesto a proto nejvyšší realitou. Je totéž co souverainita, absolutnost, vůle: cena vůbec. Kvůli ní je zde vše.

Beze smyslu byla by a svět bez ceny a obsahu, kdyby mimo její císařství rozkládaly se ještě země jiné; absolutnost Ego jest už důkazem egosolismu. Existence jediného jen plze byla by plným vyvrácením existence pánbičky, maje své samostatné já byl by provždy rovnocenným soupeřem boha, - jsa, jsa o sobě a prosebe s absolutním; nic není mimo Boha...; pouhé faktum, že jsem, jest dostatečným důkazem egosolismu neboli egodeismu, vyvrácením starého, demonstrací existence Nového Boha - Mne!... vyvrácením pesimismu, rozžehnutím Všeho

v Boží Věčnou Záři --.

Nynější Vaše existence je sen Boha; sublimně ludibronistní Sen všečtějšího Boha. Egoeistní poznání je velké Procitnutí.

Tímto nazíráním vypořádáte se se strašným vskutku kontrastem mezi absolutností Vašeho Ega a mezi tím, čím se bytost Vaše jeví " ve světle empirické skutečnosti " : nicotným živočiškem, naprosto podmíněným, milieum zcela hněteným a fabrikovaným, molekulou v nezměrném... Objektem Božího chtění může být jen vše : vším myslitelným aha se Bůh ve věčnosti stát; tudíž i dnešní Vaší existencí, - ilusí Svou a snovou ~~xxxxxx~~ autosugescí, že je malý a odvislý a něco z mnohého; a právě speciální takovou ilusí, kterou reprezentuje Vaše existence. Chtel se stát tím, musel se tím stát, - čím jiným může, představitelně, býti tato metamorfóza Boží než právě Vámi ? Ale tato velmi logickou argumentací je jednou pro vždy nevývratně vyvrácena nejpopulárnější, zdánlivě nejmocnější, vpravdě nejnicotnější námitka proti egosolismu. Avšak vyvrací ji vlastně už právě to, o čem se opírá: kolosální paradoxnost věci : božská ludibriosita její, condescencio Nejvyššího k nejnižšímu, zakuklení se všeho v nicotnost, - zpuštěné sebezklamání, nejspirituelnější hra před sebou na schovávanou, sublimující mumraj. Vše to odpovídá tak příšerně fundamentální hříškovosti Všeho, že to už důkazem - po kladem - egosolismu... Nejlepší však služby dělá zde, jako vůbec in omnibus rebus egosolisticis, můj oneirismus : stará vlastně a veliká pravda, že život je sen, - snou rozšířená na : Život , Svět je sen... Život jako sen - toť skoro můj ilusionismus, - a skoro i egosolismus sám. Kdo nemá dost síly, by jádro egosolismu pochopil, ať hledí jen na vše sub specie somni sui, - a mnohé hlavní stránky egosolismu objeví se mu. Bůh ~~xx~~ sní, že je zvířátkem, - proč by přitom nebyl Bohem? sní-li král, že je cidičem stok, přestává být králem ? pročby nemohl Bůh snít podobně? Nebo: považuje někdo lidi, s nimiž ve snu mluví, za skutečné ? Ale se všemi lidmi mluví jen ve snu ! Neboť považuje někdo vraisemblences a jistoty snu za pravdy a skutečnosti? zdá-li se mu například, že bude popraven, řekne-li si : "za chvíli nastane pro mne věčné nic", nepochybuje li pranic o svých snových argumentech pro smrtelnost duše, - a náhle se probudí : kam se poděly ty ~~xx~~ pádné argumenty jež před minutou pochybnost nepřipouštěly? Ale život je sen, smrt probuzení, - jak zasměje se, jsa probuzen, nedávným svým delíriím snu ; "bez mozku není myšlení jako bez plic není dýchání ap." /toto je mimochodem nejlepší důkaz nesmrtelnosti duše, jaký byl dosud objeven, - mluví z něho aspoň ~~xxxxxx~~ nejzdravější rozum/. Atd. Oneirismus značí vůbec nesmírnou přeměnu metafyzických hodnot... Svět jako Můj ~~xxx~~ jen sen, absolutní fantasmagorie Mé Zvěle, Mé vůle,

- jaká lehkost, volnost, vonná elegance zasedá tu na prestol, na níž smrděly dosud dřevěné filosofie, nemotorným pojmům "pravda", "objekt-subjekt" atd. neskonale směšně otročící!

Tři nejhrozivější námitky proti egosolismu: 1. "Moje malé, nevědomé vědomí absolutně není schopno vyvozovat pouze ze sebe celé to nesmírně bohaté, harmonicky souvisící, nepředstídaně si odvíjející vesmírové dění." Předně: vědomí to neprosto není malé a v hloubi nevědomé; zahrnuje v sobě každý okamžik triliardy stavů: smyslových "percepce", vnitřních pocitů, šerých idejí; ovšem vždy jen jednu dominantní, - ale z kolika milionů atomů skládá se tato imaginární jednotka! stejně jako organické tělo... Zadruhé: Vesmírové dění není tak nesmírně bohaté a složité, jak se prvnímu, hloupě žesnoucímu pohledu zdá, - je bohatě chudé: vždy jen variací na stejné téma, toutéž osobou, tímtež atomem stále jen různě se per ludibriositatem obtékajícím, - idem, set aliter; jen skupinou základních psychických zákonů, kteřé se s matematickou přesností dle apriorních pravidel /stejně jako prostor a la Kant.../ ve vesmírové dění promítává, rozkétá. - Ať už se pokouším jakékoli dění vysvětlit jen ze svého předchozího vědomí, - absolutní nemožnost nevyvstává přede mnou nikdy. Zpravidla dobře je myslitelné vysvětlení zcela prostě kauzální. Kde se to zdá těžkým, je po ruce vždy onen můj rozšířený kantismus: celý svět "vjemů" jakožto apriorní, šablonová projekce v mnohčet několik základních psychických zákonů. Kdyby i to zdálo se nepostavitelným, třeba pamatovat, že vzhledem k dnešní černé neznalosti jak psychy tak přírody, vše, co se zdá nemožným a neodůvodnitelným, může mít v hloubi nejprostší, nejlepší ~~xxxxxxxxxx~~ odůvodněnost a realnost, - že v těchto regínech každé dekretování "absurdnost je to! směšnost, dětinskost!" - je samo absurdní, enormní, směšnou dětiností ducha cumlu dosud neodrostlého. A kdyby i skutečná, neodbytná absurdita strnula tu až do nebe, a i přes ni je třeba přenést se myšlenkou: svět nám jest absurdum, alogičnost, kontradikčnost, totální klamavost nakonac nevyvrací, - dokazuje: crede quia absurdum... - /pojednal jsem o věci této dosti hrubě zatím, nerozlišuje blíže, - hlavně, kde iluze a absurdnost egosolismus dokazují a kde zas jaxtřeba je překonat/!

2. "Kdo není stížen slepotou pro logičnost a skutečnost, nemůže pochybovat, že všude tam, kde příčinou pohybů jeho vlastního těla jsou jeho duševní stavy, musí být podobné stavy i příčinou akcí oněch částí zevního světa, které jsou v podstatě totéž co tělo této: tj. živých animálních organismů/nemůže pochybovat např., že následuje-li bodnutí cizího těla jeho škrubnutí, že příčinou škrubnutí toho

byla jen bolest stejně jako u jeho vlastního těla/; že i cizí organismy mají tedy vědomí, čímž egosolismus vyvrácen." - Námitka tato bazuje na staré víře v "objektivní skutečnost", neboli nemá potuchy o ilusionismu; nedovede si připustit otázku : Což je-li vše jen humbuk ? stejným právem může být svět rafinovaným klamem a hrou, jako vážností." A hází do jednoho pytle věci tak strašně disparátní jako je vlastní, - nesporně raální, - a cizí, - zcela hypotetické, - - já; nechápe, že co připisuje se onomu, naprosto nemusí a nesmí se připsati tomuto. Dopouští se malého Qui pro que, zaměňujíc dětskou loutku za živé dítě, stín za předmět jej vrhající, tisícero násobný reflex xx hořící svíčky v zrcadlové komnatě za tuto jediné reální svíčku samu; tato hoří, ostatní zdají se jen hořet ; já mám vědomí - - neboli jsoucnost; - ostatní zdají se jen ~~ix~~ mít je. Řeknete si jen : Bůh chtěl vzbudit v sobě zdání, že existují milióny bytůstek podobných jeho přítomné theofanii, - i vytvořil dle tohoto obrazu svého v duchu svém nesčetné panáčky tak, aby vypadali jako živí : co ja na této prosté věci nelogického, nemožného ? Cizí organismy jsou prostě moje fantasmata, úmyslně mnou tak fingovaná, aby budila co největší ilusi, že jsou totéž, co já; svět je zrcadlová komnata, v níž stojím samejediný, vidě kol sebe sta osob se mnou shodných ; musí mít spectra toto vědomí, zamračí-li se po mně , nebo poškrabou-li se stehně ? A opakuju : připisují nepřátelé egosolismu vědomí fantómům svého snu, třeba tyto sebero rozuměji si vedou ?... /jinou otázkou ovšem je, nemají-li fantómy snu vskutku vědomí takové, jako osoby, které vidím ve bdění, - vědomí "sekundárně fingované"?... Ale o tomto a všem ostatním bylo by možno uvést nesmírně více podrobností a hlubších, - házím všude jen před sebe pár neotesaných základních kamenů.../

3. "Egosolismus odporuje zákonu o zachování energie; jinak by kvanta mého vědomí ve všech okamžicích musila si být po celou věčnost absolutně rovna; místo toho vidím, že jednou, - např. před usnutím, - rovná se vědomí mé téměř nule, jindy např. v "extázi" intesitou svou téměř usmrcuje, vidím dokonce, že ve spaní úplně mizí; jak vysvětlit, že z vědomíčka bakterie vznikne jednou, bez spolupůsobení jakéhokoli kvanta energie prostor, vědomí Boha v nejenormnějším všeobsáhlém jeho rozzáření, proti němuž je má extáze světélkováním fosforu proti svítivosti Síría? Ex nihilo nil fit". - Zákon o zachování energie není vyvrácením egosolismu, ale egosolismus vyvrácením z.o z.e.; egosolismus stojí tu v daleko hroznějším brnění... ~~xxxxxxv~~ Nepravím tím, že z. o z.e. vůbec nemá platnosti; jen, že nemá platnosti generální: je pouze jednou cho bou ludibristního labyrintu, jednou ilusivitou, jedním instrumentem svrchovaně zákonodárné Vůle..

Z. o z.e. , v dosavadním svém smyslu, nemá asi svrchovanou platnost ani v mechanice, chemii.. ; jistě ne aetherologii a jiné okultní, vyšší fyzice; naprosto deplaceován je v psychologii; je nanejvýš směšný v metafyzice, metalogice, Deologii. V mé filosofii : v mém absolutním ideismu redukovatelný jen na zákon o zachování smyslu : v našem případě postačí např., aby mezi mým zhasínajícím vědomím předspánkovým a pozdějším extatickým byla jistá interní souvislost, společná jakés vířící idea, jistý tajný plán, zámysl v celém procesu, - zčistěný zák. o z. e. nedoznal tu porušení. Ale počítile bylo by chtít vyjít všude i se zákonem o zachování smyslu : svět je nejen smysl, i absurdita, - je ludibrionismus, je hříčkou v Boží neboli své, neboli mé ruce; zákon o zachování smyslu redukovatelný je na zákon o vrchním komandu Vůle . "Chci to !", toť důkaz důkazů, důvod důvodů, zde a všude jinde samojediný postačující, jiných důkazů nejen nepotřebující, ale je vylučující. Va otázky : " proč je egosolismus - nebo panreslizace - nebo nesmrtnost, nebo optimismus atd. pravdou ?" zní moje nejniternejší, nejdrtivější odpověď : Protože Chci, aby to bylo pravdou ! - a je to pravdou x - a je to pravdou ! Řekl Bůh : "budiž světlo!" a Bylo světlo . Sic volo, sic iubeo, stet pro ratione Voluntas ! - a toť hodilo by se za motto k mé filosofii. Nedozírné hlubiny zezejí nově všude tomu, kdo dovede se nesmát tomuto novému filosofématu - dosazení na trůn světa nové vůle místo logiky... nezapomínat, že naše parole zní : Jsem Absolutní Vůle nesmí se zastat ani před bariérami logiky - ostatně zpuchřelými a vlastně jen stínovými...

4. Ve spánku úplně bezesném nemizí vědomí, nýbrž čas : kdyby spaní takové trvalo z "objektivního" stanoviska třeba tisíc let, ve skutečnosti netrvalo by ani časový bod; kdy poslední vědomí se zašeří, ihned vždy ze sna procitám, - co mezi tím bylo, jest jen fikcí a ludibrionistním sebeklamáním suverénní Vůle, nemohoucí samozřejmě ni okamžik zmizet ze světa..

7.

Život má unum necessarium : cíl mít a pevnou půdu a základní jistotu, rotační centrum a rovnováhu. Pod tím tři velké potřeby : egere - pati - cogitare : umět jednat - umět snášet - umět myslit. Vítěziz ! Vznešeně na vše hledět ! Vnikat do vnitra myšlenky !: nejpotřebnější tři maxima člověka-.

- - - -

Z ařilo-li se delší, úsilné, neodchylující se praxi většit člověku devisu :J.A.V. - tak, aby zapustivší kořeny, stala se organickou částí duše, stala se dominantou její, duší duše - : pak má člověk

nejen cíl, ale Cíl; nejen cíl, za nímž se ubírá, ale ten, v němž už věčně spočívá; nejen kus té "pevné" půdy pro lidskou nohu : absolutní Archimédův bod, z něhož - Bůh - nejen zemí : universem může hýbat; ne pouze nějakou tu narkotizující jistotu : věčnou jistotu; centrum, ke kterému se provždy ne pouze všechna slunce : celá fantasmagorie Jsoucnosti točí; a Rovnováhu a konečnou harmonii a Mír a Záři. Zenát svůj a své povznesení nade vše; nehnutost ~~xxx~~ polárky ; vševládu ; a smavé, hluboké světlo v hloubce. Dosáhl Souverainního Uspokojení.

Dosáhl však i tří lidských potřebností. Naučil se silně jednat, vznešeně "snášet", dobře a jediné správně myslit a poznávat. A naučil se to bez učení se; vše to poddalo se mu formou samou sebou : jeť ona už vším tím; jeť vším. Jak psáno jest : "Budete-li parolu následovat, vše bude následovat Vás, neboť následuje z ní..."

- - - - -

Agere . Zdrojem a počátkem síly je srdnatost. Srdnatost je duše ve skupenství plamenném. Vše daří se ve stavu srdnatosti. Duše, jindy těžká a vlekloucí se, bouří vpřed a vře a víří; jasně leží před člověkem věc, o níž se mu jedná; prostředky k dosažení cíle samy mu nabízejí své služby; radostnou hrou je rozhodování se a riskování; po rozhodování následuje provedení, čin bleskurychle vyrazí jako koule z hlavně hned po stisknutí kohoutku; samozřejmosti jsou vytrvalost a neoblomnost. Jádrom srdnatosti jest však: věci, s nimiž člověku co činiti, triumfálně vidět pod sebou, jest elevation, hlava stále vzhůru..., jest opevření, - pocit bezpečnosti a zbytečnosti strachu, - možnosti souverainně se vším nakládat, pohrávat si. - Kořenem bojácnosti je skličující iluze, že věci jsou nade mnou, bojácnost však kořenem a podstatou slabosti.

/Jest jasno, která myšlenka je nejlepším zdrojem, zdrojem síly srdnatosti, jediným zdrojem srdnatosti vůbec : myšlenka : Stojím nade vším. Ale nade vším stojí jen Absolutní Vůle. -

Nerad užil jsem kakofonického, kakeideového, nechutného výrazu "srdnatost". Ideu vyjadřuje nejlépe slovo Muth : schází český ekvivalent, což je strážné faktum; schází ostatně i ekvivalent francouzský, helénský, dokonce i latinský... Měl pravdu jistý Všeněmec : "Jiní národové znají courage, pouze Germáni Muth ?" - Měl jsem chuť psát v odstavci tomto místo "srdnatost" "muth" všude; ale neměl jsem k tomu Muth: zní to pro české ucho příliš starě. Hlavně však vlivem nezvyklosti. Buď jinak : jest už na čase, aby Češi obohacovali svou řeč i výbornými slo-

vy německými; jako to činí se všemi možnými i nemožnými/nevýbornými/slovy francouzskými atd. Že tak dosud nečiní, je opovržením hodná málomyslnost a anachronismus: zaměňují se pořád za své pradědky z roku 1880. Dnes mohou si dopřát luxusy daleko grandióznější, např. politic - ké, než tute lingvistickou, kulturní samozřejmost./

Pati. Utrpení není žertovné, není dobrá moc. Těžce tísni, těžce poškozují, - - těžce nechá se přemoci. - I malé utrpení je v podstatě nesnesitelné: něco, co naprosto nechce se nésti, co se nechce, zcela odmítá; je věčná noc a smrt; faktum "nepříjemnosti" jest už prokletím a negací života, špatno o sobě; kde se zdá bolest něčím dobrým, - nějak lahodícím, aktivním, tam běží vždy o dobré, lahodící, aktivní stav bolesti těsně jen adherující, - nejen o sobě: i v účincích svých je utrpení špatnem, tj. škodnem; direktně jen škodí: jako moře olava x dusivě leží na duši, každý vzrůst a rašení z ní potlačující, sílu, svěžest, zdraví z ní vypíjející, ducha tabetikem, bezkrevnou mátohou, psem činící. Jen ~~životně~~ indirektně - bez jeho zásluhy, zasahováním činitelů docela jiných, vychází z něho pevnost, tvrdost, sebepřemožení, síla, poznání atd. Nazvat je proto dobrým, - a činí tak všichni moudří a hlubocí duchové - boj proti tomuto předsudku je velmi důležitý-, je směšné *qui pro quo*, jako nazvat žraloka vlídným a sladkým, prože přivádí do vlídné a sladké náruče smrti. Boj proti utrpení je boj za dobro. Jeho ohromné důležitosti odpovídá tíha jeho. Veden pozemskými prostředky je zcela inanní; odhaluje jen a prokrastinuje, z jamky do jamky přelévá, stlačuje na jednom konci uzavřené střevo naplněné vodou.

Jen vznešenými: filosofickými zbraněmi možno utrpení vskutku ztenčovat a zanéantissovat jednou. Leč i zde, při skoro každém způsobu filosofického boje, je ztenčování to téměř nepostřehnutelné; přes nesčetná i skvělá vítězství, neoddrolí se téměř nic od strašné masy animálních afektů, jako by nekonečná byla; po létech ční tu jakoby na posměch stejně granitová a ohromná, jako v první den boje. Nemožno exstipovat jakýkoli, třeba slabý, jen když reálný afekt; hlava tasebnice zůstane vždy ve střevě; vyhodí člověk afekt oknem, - a sotva se spekojen nazpět do pokoje obrátí, - hup - sedí už na okně jiném příšerný, šklebící se nezmar. Jsou ovšem vítězství ona skoro vždy jen postranní a aparentní: vítězství nad ideami, souvisícími jen podružně nebo laxně s ideou, o jejíž přemožení jde, vítězství více intelektuelní než praktická; vagující; instinktivně vyhýbá se člověk hlavní bitvě a svádá raději sta tirailleurských šervátek, konejší se vypouštěním ohňostrojů, spí na líných polštářích lehkých ~~xxx~~ vítězství; odsekává hned zas narůstající šupiny draka: odvěkého animálního

hodnocení, nemaje odvahy vésti příšernou ránu k srdci. A tak dochází k zahanbujícímu divadlu: cítí-li se člověk např. stísněným následkem prázdné kapsy, zaplaší stísněnost tu desetkrát lépe nález malé bankovky, než nejprudší bombardement z nejtěžších kusů jeho filosofického arsenálu. - A to mluvil jsem o efektech nemohutných; mohutný nejen že nenechá se vůlí ni filosofii zlomit ni nalomit, - Vůli a filosofii láme. A zmizí-li jeho moc, nestalo se to zahnáním ho, ale uniknutím z mu..., - zvykem otupením, instinktivním ucpáním otvorů, jimiž do duše vtéká, atd. ...

Proč ~~kýk~~ boj ten tak těžký? Proč tendence a la stoic neměly větších úspěchů? proč zůstal člověk dodnes hovadem? proč nevedena nikdy rána do srdce draka? - Protože podmínkou boje vskutku úspěšného je - Býti Bohem -.

Neboť podmínkou jeho jest úplné přemožení a zničení nepřítelů: zničení každého utrpení, přemožení každého podléhání, uhasení každého strachu. "Vše nebo nic", - platí zde víc než kde jinde. Milion kroků tu činit a jeden neučinit, značí ni krok neučinit; všechny strachy v sobě zabít, jen na jeden záchvěvek strachu zapomenout, - a vibrace ta rázem může se sdělit všem těm mrtvolám a kdykoli vzkřísit je čarodějně k neztencnému životu. Třeba odejmout radikálně utrpení všechnu půdu pod nohama.

Jaká půda? Každá nepříjemnost spočívá ve zjevném nebo tajném soudu: škodí mě to. Aby byla nepříjemnost vůbec znemožněna, k tomu vede jiná cesta: získat si vševládný soud a neviklavé přesvědčení: Nic mně neškodí, nemůže škodit, - komu nic nemůže škodit? Tomu jedině, kdo nepodmíněn a nedotýkán; stojí nade vším: Bohu: Absolutní Vůli.

Bylo by možné argumentovat i takto: "Mně, třeba ne Bohu, přece jen věčné bytosti, nic ve věčnosti nemůže škodit, protože vše, co se děje, vede mne k postupné realizaci mých nejvyšších, nejhlubších přání, tj. k pozvolnému dosažení Všeho ve věčnosti; dovedu-li se zhostit se animálního hodnocení událostí, vidícího prospěšnost a škodlivost jen dva tři kroky vpřed, osvojím-li si věčnostní hodnocení, - pak může ovládnout ve mně soud: vše mně ve věčnosti prospívá, a já zbaven jsem všeho utrpení, třeba nejsem "Absolutní Vůli". Dobře, - ale popatříme-li zblízka na tu "věčnou" všechtější, všedosahující y nekonečnou bytost, shledáme, že je de facto - Bohem. Už aeternita je praedikátem jen Boha, - nesmrtelnost duše je už důkazem Deoesence, je už důkazem egosolismu.

Zvláštní kapitolou zde bylo by pojednání o tělesné bolesti. O tom jindy.

Však "Nic mně neškodí" není zde posledním slovem : potřebuje pozitivního doplnku, dořknutí . Dvě možnosti tu : 1. Vše je lhostejné, ~~je~~ bezvýznamné, pro mne nicotné; 2. Vše je mně prospěšné, dobré, svaté, zářné, slastné.

1. Vše je pro mne bezvýznamné nicotné - vše je pode mnou - J.A.V.

2. Vše mně prospívá, je mně dobré - všechno jest mými spanilými služnými duchy, jen věčnou Vůli mou vykonávajícími - J.A.V.

Obojí toto nazírání současně je však lidubricionistné, nazíráním Božím. A vše to možno, jak vidno, shrnout ve formuli "Jsem Absolutní vůle". Ona jediná jest už vražednicí utrpení. Ona jediná jest ne pouze nejlepším; jediným prostředkem k Vítězství nad utrpením, jako jediná je dárkyní Síly. Myslí-li ji člověk v celé její intenzitě, je v tu chvíli imunní proti každému utrpení; myslí-li ji matněji, imunní aspoň částečně, - vždy proporcionálně k její síle. Ale vždy přitom jest na jediné správné cestě, - cestě k "vykoupení". Všechny jiné cesty do Cíle toho vůbec nepřivedou, třeba tu a tam vedou k němu na chvíli blíž, - aby hned nato od něho stejně daleko zas odvedly. Mimo mou decesenci, mimo egosolismus jest jen bloudění, oscilování a kulhání všude, všude...

Cogitare. Souverainně pohrávané výboje ve strašidelné, duchové říši ducha, tzv. poznávání, jest nej hlavní, sebeafirmující činností Boha, ale už i člověka. Všeude vyšší a hlubší citěná i obrazotvoření je formou poznání; stejně všechno vyšší a hlubší jednání; síla je vůči slabosti jen hlubším poznáním; produktem i druhem poznání je citění se Bohem. Však dobré poznání jest jen projevem síly; nejvyšší poznání jen produktem, citění se Bohem. Atributy dobrého poznání jsou vesměs dynamika. "Moudrost" je nemoudrá, "hloubka" mělká, "jasnost" nejasná, "správnost" nesprávná distinkce. Ne správnost: chytrost; ne jasnost: síla; ne hloubka: statečnost; ne moudrost: volnost jsou právě predikáty vysokého poznání.

Správnost je to, co vyhovuje potřebám "individuá"; chytrá: silná instinktivita základem jejím. Správné je to, co mně v nejširším smyslu prospívá, "pravda" to, co vede mne nejvýše, - "pravda" jsou ony doktríny, které podpírají Mou Decesenci, - jen proto jsou pravdivy. K nalezení jejich vede jen intelektuální čich; nenahradí ho intelektuální zrak ni ostatní smysly; pes je nejdokonalejší ze zvířat. Jen mystická jasnovídná chytrost psího čehichu činí možnost vylovit myšlenky, na nichž především záleží. Jsou duchové s poznáním náramně dimensionelním a intenzívním, ale schází jediného jen, pouze psu dostupného poznání, např. berkeleyismu nebo Absolutní Vůle, - činí všechno jejich myšlení a díla vanními a je samé jen obrovskými, tra-

gickými mrzáky: po celý život hle ali v potu a zoufalství v dálkách, co každý okamžik leželo pod jejich nohama. Však nejlehčí je nejtěžší, chytrost božím darem, božím darem "pravda".

"Hloubka" jest jen proniknutí daleko do linií nepřátelských. Vysekorený duch nezná rozdílu mezi myšlením a rvačkou; při každém myšlení slyší zvonění mečů, řev trub, chropot umírajících a vítězné vichrové pochody...

Obrazná označení, označení per analogiam svědčí vždy o nejasnosti, nedomyšlenosti pojmu; na jeho dně najde se vždy suché abstrakum. Sestoupíme-li do trefného jinak a poetického označení "jasnost myšlení" o schod hloub, narazíme nutně na prostý pojem "síla myšlení".

"Moudrost" je označení vysokého a zdařilého celkového poznání, zahrnujícího v sobě hlouku; jasnost i pravdivost a snad to jiné ještě: vznešenost, mír, slunnost aj. Výraz ten není v češtině se žádným jiným spříbuzněn, je tedy dutý, - výpomoc z nouze. Mysleme hlouběji a shledáme, že jádrem a tajemstvím moudrosti je volnost, a posadíme expresi směle na místo o "moudrosti". Volnost je totéž, co zdařilost - daření se, vrůst už sám a základní už síle světa: extense; kde není co spoutáno, řine se už eo ipso v nekonečno; je vonná sluneční zář, čistý vzduch výšin, pouhý oxygen a spojenost. Spoutanost totéž co mrzáctví, dusný dusící se hnus... Spoutané myšlení vykonává tak mnoho jako spoutané ruce; před nespoutaným leží triumfální dráha do nekonečna, bezmezna - ono jest jí už. Svoobodní a nesvoobodní duchové: hlavní ~~xxix~~ kriterion ceny člověka. Obyčejný člověk - člověk otročící lidským opinions, pouhý otisk, pouhá opice; "génie" je totéž, co volný duch, - společnosti nepodléhající, rocher de bronze v ní, zosobněná revolta pro ni, per se ens "personalita". Nadgénie však, nejvyšší moudrost však "Volnost"; ne pouze relativní nepodrobenost všelijakým sociálním idiotériím, ale absolutní, vůbec před ničím se nesklánějící imperiosita a souverainita. Pojem této, Boží Volnosti, ~~xyxiixix~~ v jádře Boží Volnosti poznání v celém mnoh limitovaném objemu je čímsi novým; před ničím skláněla se až do dneška vůle každého člověka; neobjevil se dosud nadgénie - neboli Bůh - ; neznámá je tudíž nanejvýš směšná bude Nejvyšší Moudrost... Boží Volnost spočívá v učení o naprosté dominaci Vůle, Libovůle nad "pravdou" a "Logikou", těchto nejtěžších řetězců ducha, vlastního to Boha praeter me, - síve vtělené idey otroctví... Za zády majíc poznání o naprosté lživosti pravdy, absurdnosti logiky, kontradičnosti a cirkulosity světa, směšné nicotnosti všeho toho neboli zvržitelnosti okovů, - pohrává si teď Boží Volnost souverainně jako cárem celým duchem, neméně než dáma svým kapesníkem...; vše jest Má absolutní hříčka: základní věta něho ~~ixixix~~ ludibrionismu neboli Boží Volnosti. Na Všetrón dosezeny

místo pravdy, logiky, skutečnosti: volné rozhodnutí, čin, vůle, Libe-vůle, - ta nejbezmeznější, necouvající ani před největší absurditou ve směřícím se vědomí, že vůči základní absurditě všeho - neboli nevyhnutelné podmínce Boží jšoucnosti, je konsekvětně vše stejně absurdní, že "relativní pravdivost" jest jen espécě absolutní pravdivosti, nebojíc se např. tvrdit, že král Montezuma napsal Vergiliovu Aeneidu a že gepard náleží mezi pisces; a hned zase nespoutaně se dle skutečnosti a logiky řídit, jimi se spoutat a vzápětí poute roztrhnout - a sebe samu negovat...; a být bláznivým tancem a jediným kotrmelem a nejstrašnějším blázcem a blbostí a sterilitou a ~~smradem~~ smradem a ničím, - následkem toho nutně hned zas železnou vážností a nejstřízlivějším rozumem a sluneční myšlenkou a tvůrkyní nových vesmírů, - ze začarovaných zpívajících květů hnůj a z hnoje květy tvoříc, jako její malá dceruška přírody činí, z Ničeho Vše, ze Všeho Nic, budující a zpívající smrad a sluneční hnůj a hnojný, železně vážný kotrmelec a věčnou rybí pravdu, že gepard namaloval Montezumovu Aeneidu. /Poprvé dovolil jsem si v pos ledních dvou řádkách podat - špatnou ostatně -, ukázkou, kam až troufám si v praxi jít a v důsledcích i tate věta...; můj absurdismus nezastavuje se u fundamentální absurdity, přenáší se, jako vše, co má charakter, i v praxi. Odradí-li Vás úmyslná a přesto jen zdánlivá nechutnost a hleupost této ukázky od mé filosofie, tím je lépe pro Vás./ Chápete poněkud teď smysl a dosah Volnosti "poznání"? a proč toto slovo dal jsem do úvodovky? že poznání má předpokladem otrockost jako vše lidské? Se stejnou, ne větší nutností, jako patriarchům a králům, kněžím a pánbíčkářům, módám a opinionibus podléhala lidská přirozenost přirozeně pravdě, logice, skutečnosti, poznání, - jen proto jím podléhala, že byla rabská. Skok nad ni, - a člověk je ve Volnosti a Absolutnu, je Bohem; však něco zcela jiného je člověk - Bůh a člověk - otrok: něco jiného je poznání a výboje a komandování, znásilňování a pohrdávání... Lidský duch věřil dosud, že narodil se s pouty, že bez nich nemohl by žít jako hlemýžď beze své ulity ne; bál se každého prudšího pohybu, aby se z nich nevyvlékl; byl stížen staxií; nerozepjal křídla, v nekonečno se nerozletěl; stvořené jím samým překážky zatarasovaly mu všechny cesty koldokol; všechna jeho díla - krotká, úlomkovitá, mrzácká a žebrácká; Jen drobtý pravdy v temnotě hledal, jen hledal, jako se hledá upadnutý krejcar; však netřeba hledání ba ani dobývání: člověk vše už má, zbývá mu jen pohrávání s tím a znásilňování. Má vše, jakmile pozná, že vše má; nu a pak je vševědoucí. Nekonečné, dříve černé světy zdvihnou sepřed očima jeho, prožehnuty-li jsouce vnitřní září Své Boží Volnosti vysílající své světlo na věci; Žrak jest jen vnitřní svítivost, oči jsou je-

díné svíčky, jediná slunce... A zmizely teď všechny obtíže, s myšlením dříve spojené ! padly všechny překážky v duchu a ztratily se přestupné hory problémů, zacelily propasti záhad; všechna vojska, proti němu dříve bojovavší, stékající se pod prapory jeho, pevnosti všechny otevírají mu ověřené své brány. Přehránuv jedno lano, kterým seserstat jeho dřív k zemi byl poután, povznesl se v nebe a vidí všechny věci, přehlíží je v černém jejich celku - vidí teprve "neobjektivně" ; nic jiného není objektivnost, než stání nad . Vše je prostě Jeho, On je vším - vždyť je Deus...

Co dává duchu, nejlépe a jediné, jasnovídnou chytrost, tuto formu síly ? Co jasnost myšlení, na sílu redukovatelnou ? Co ~~nik~~ statečnost, státnost ? Odpověď dává odstavec "Agere".- Nejvyšší však ctnost myšlení ; moudrost : Volnost , zcela jest identická s Decesencí, s parolí "Jsem Absolutní Vůle ". Proniknut -li jest jí člověk , samo sebou podává se mu Boží Vědomí - Omniscetia...

8.

"J.A.V." dává tedy člověku základ božskosti a k tomu jako velkomyslným, plýtvavým nádavkem vše, čeho jako animal potřebuje, měrou vrchovatou. Vzácná to přednost, uváží-li se, jakinkompatibilní bývá u člověka vše vznešené se všedním. Ale zde - extrémy se stýkají, - to nejvznešenější podává všednímu ruku.~

Ale proč velebím tak výhody svého receptu, stejně jako přednosti ostatního svého zboží jako dohazovač a kuplířka ?... Čeho ^{chci} vlastně docílit ?

"Cíl tohoto psaní, být Vám na cestě této poněkud prospěšný"- - napsal jsem na str. 3. Ale jsem benevolentní bonhomme, altruista, ovce ? Nejsem spíš zlomyslný , Mefisto ?... Snad mám jen chuť přivést Vás k ďáblu, zkazit Vás nadobro. Praxe, kterou Vám vnucuju, hodila by se k tomu. Nic není způsobilejší zahradit všechny cesty nazpět, strhnout za člověkem všechny mosty... Kdybyste, jako dnes skoro každý, omezil se na reflexe, meditace, teorie, narazil byste během doby na tolik absurdit, motanic, hnusu, bezkrevnosti, zaprášených pavučin, že obrátil byste se konečně nazpět, - a zpáteční pochod mohl by se zdařit: pouhá teorie, pohé "poznání" : nezasahuje do nejhlubších hloubí. Avšak budete-li postupovat prakticky dle mých pekelně lstivých návodů-svodů, - zakoření se snad v hloubkách těch šílená idea "Jsem Bůh" tak - že propadl jste navždy ďáblu. Stane se z Vás cosi tak podivného, monstruózního, dvojživelnického, zdravého animálního života už neschopného, že když snažil byste se vrátit ve stav bestiální nevinnosti, - i kdyby zdálo se Vám časem, že se to daří,-

obludná transformace Vašeho Já nenechá se už zcela vykořenit; zapomenutá třeba již vystrčí po čase zase své rohy - znova a znova... a Vy konečně s hrůzou poznáte, že z jejího očarování se už nevymaníte - že pokusy setřást ji ze sebe přibližují jen šílenství, - - a že konečně přece jen ze všeho nejlepší, poddat se mu a jít dál a dále po božsky satanské cestě. A půjdete, nuceně, s odporem, hrůzou, slzami - dál - dál, stále hloub zapadaje... Čeho se zde ještě dožijete, uvidíte. Věc je hrozná nade vše pomyšlení... ~~Však~~ Uchopí-li Vás jednou nežertovně, jste ztracen... Však jak zní místo z Fausta : Mefisto : Sie ist verloren ! Stimme von oben : Ist gerettet ! - -

Však pokouším ~~xxxxxxx~~ Vás jen i těmito slovy ?... Však - - zapomněl jsem zcela, že jsem egosolista ? A sleduju pak tímto listem cíl pracovat jen k vlastnímu Pevznesení se z lidského bahna tím, že se snažím povytáhnout z něj Vás? : skly egosolismu viděn jste mně jen obrazem něčeho, čím budu později sám, - třeba až po příštích solsticiu Světového Roku ?... Však - - existuju ? zapomněl jsem já, - zapomněl přízrak Vašeho snu, jímž jsem - , že napsal : "neboť já neexistuju" ? Či úmyslně hraje si tento fantóm Váš na něco ~~xxskutečného~~ jako to činí ostatně všichni ti p.p. Svobodové a Novotní, kteří se Vám zjevují v tomto ludibrienistním životě, krásně Voltairem charakterisovaném jako "mauvaise plaisanterie" -? A k jakému^{ss} cíli dává Vám tedy Vaše já, podjá dnes všechny tyto rady ?...

Však dolů z těchto výšin, - nejsme enfin jen červi ? Vpravdě má se vše takto : nemyslete, že chci abyste jednal dle praxe mnou doporučené: dávám Vám všechny své rady proto, abyste jich neposleouchal . Jaký by v tom byl smysl, kdybyste Vy, jenž chcete být Volný, posleouchal cizích pokynů ?... Avšak - existuje jiná cesta, než ta, na niž ukazuju ?... Avšak - snad dávám vše to Vám jen proto, abyste si z látky této ušil sám šat, na Vás se hodící? Avšak - nenapsal jsem, že "ani písmeno nesmí být na formuli J.A. V. pozměněno, nemá-li být celá zničena " ?

Co je tedy pravda ?... Je snad vše jen šalebná hra a lež? Obelhávám snad i sám sebe ? Nevím snad, co ~~xxx~~ chci ? Či jedná se jen o literární ješitnost a eskamotáž ? - Či o všechno, všechno to zároveň ?

Na Vás jest, sám abyste si dal odpověď a rozhodnutí !